

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم با سلام خدمت استاد گرامی: در کتاب مبانی نظری و عملی اهل البیت (ع) فرموده اید محبت به خدا بدون معصوم ذهنی و باید محبوب در حوزه خیال تصور شود این یعنی چه؟ در کتاب روشن نفرموده اید. الان محبت ما به معصومین (ع) هم در حوزه ذهن است ما مطالبی از آنها شنیده ایم و سیره و روش آنها را خوانده ایم و به خاطر آن خصوصیات دوستشان داریم آنها را هم که ندیده و نمی بینیم خوب همین کار را هم در مورد خدا انجام می دهیم، می دانیم او کمال مطلق است رحیم و رحمان است و خالق و رازق و.... ما است هر چه خوبی است از اوست و ما محتاج محضیم، خوب دوستش داریم دقیقا اهل البیت (ع) را هم با همین مکانیسم دوست داریم اگر این خدا ذهنی است، ارتباط ما با اهل البیت (ع) هم از همین مکانیسم است پس آن هم ذهنی هستند. لطفا تفاوتی که شما معتقدید را توضیح بفرمائید. با کمال تشکر.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عرض شد کمال مطلق خود را از طریق مظاهر می‌نمایاند و ما از طریق مظاهر او می‌توانیم با او مرتبط شویم و انس بگیریم وگرنه تنها به مفهوم خدا علم داریم. از بین مظاهر الهی کامل‌ترین مظاهر که محل ظهور همه‌ی اسماء الهی است انسان‌های کامل هستند و سیره و حرکات و گفتار آنها می‌تواند ما را به نور اسماء الهی منتقل کند. در این رابطه بحث دیدن حسی در میان نیست. مردم بدون آن که حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» را در کربلا دیده باشند به‌خوبی با آن حضرت به عنوان مظهر اسماء الهی مرتبط‌اند. موفق باشید